

Sygn. akt XI W 4698/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2015 roku, 18 sierpnia 2015 roku, 1 października 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **K. K.**

syna R. i Z. z domu S.

urodzonego dnia (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 27 kwietnia 2014r. o godz. 13:04 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenia prędkości do 50 km/h” i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...),

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

orzeka:

I. obwinionego **K. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. D. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych plus podatek od towarów i usług VAT według stawki obowiązującej w dniu wydania orzeczenia, tytułem zwrotu kosztów pełnionej obrony z urzędu obwinionego K. K.;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4698/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2014 r. K. K. poruszał się ulicami (...) samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Około godz. 13:04 jechał ulicą (...) i nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” przekraczając dozwoloną prędkość o 26 km/h. Podczas znajdowania się przez K. K. kierującego swoim samochodem na ul. (...) zostało mu wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów (...), które zarejestrowało fakt przekroczenia przez niego dozwolonej prędkości.

W dniu 30 kwietnia 2014 r. Straż Miejska (...) W. ustaliła w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, że właścicielem pojazdu jest K. K.. Następnie do (...) D. M.(...). W. wysłano wniosek o udostępnienie danych K. K. z ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych w celu porównania wizerunku osoby z fotografią sprawcy wykroczenia. Wizerunek z fotografii był zgodny z wizerunkiem obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- notatek urzędowych (k. 1-3, 28),
- zdjęcia z fotoradaru (k. 4),
- świadectwa legalizacji (k. 5),
- pisma obwinionego (k. 19-20)
- pisma Urzędu(...). W. (k. 13-15),
- planu organizacji ruchu (...) (k. 68-69),
- częściowo wyjaśnień obwinionego złożonych przed Sądem (k. 81-82).

Obwiniony K. K. zarówno w trakcie czynności wyjaśniających, jak i w postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia, gdyż samo ustawienie fotoradaru było nieprawidłowe, wprowadzające kierowców w błąd. Dalej wskazał, iż znak podwyższający prędkość z 50 km/h na 70 km/h ustawiony był przed fotoradarem. Nie ma więc, w ocenie obwinionego, dowodów na to, w którym miejscu znajdował się jego pojazd w trakcie pomiaru prędkości, mianowicie, czy znajdował się przed znakiem z ograniczeniem do 70 km/h, czy za nim. Obwiniony wskazał również na brak poszczególnych dokumentów, których nie dostarczyła Straż Miejska, takich jak zgoda zarządcy dróg i Głównego Inspektora Transportu Drogowego na ustawienie fotoradaru w danym miejscu, w określonym czasie. Nie było również, jego zdaniem, opinii komendanta Policji w zakresie zasadności ustawienia fotoradaru (zasadność ta miała wynikać z analizy stanu bezpieczeństwa). Na koniec obwiniony wskazał, iż ustawienie fotoradaru za znakiem z ograniczeniem prędkości do 70 km/h było nieprawidłowe i zostało ostatecznie zmienione na wniosek kierowców. Jednocześnie obwiniony potwierdził, iż to on znajduje się na zdjęciu z fotoradaru dołączonym do akt niniejszej sprawy jako kierowca samochodu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego jedynie w zakresie, w jakim przyznał on, że prowadził pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w miejscu i czasie oznaczonym we wniosku o ukaranie. Wyjaśnienia obwinionego w tej części znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci zdjęcia z fotoradaru, Natomiast wyjaśnienia obwinionego w pozostałej części, w której zaprzecza on, aby popełnił wykroczenie polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości, stanowią, w ocenie Sądu, rezultat przyjęcia przez niego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. Obwiniony twierdził, że nie ma pewności, czy jego pojazd znajdował się przed znakiem z ograniczeniem do 70 km/h, czy za nim. Wskazać należy, iż z projektu organizacji ruchu (...) wynika jednoznacznie, że pomiar prędkości został dokonany w obszarze obowiązywania znaku drogowego B-33 – ograniczenie prędkości do 50 km/h a samochód obwinionego znajdował się przed znakiem „ograniczenie prędkości do 70 km/h”. Nadto, jak wynika z pisma (...), informacja o

dopuszczalnej prędkości była wyświetlana na bramownicy przy ul. (...), a więc obwiniony, w ocenie Sądu, w momencie popełnienia wykroczenia miał pełną świadomość obowiązującego ograniczenia prędkości.

Ponadto, za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął również materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 29), pisma obwinionego (k. 19-20), pisma Urzędu(...). W. (k. 13-15), planu organizacji ruchu (...) (k. 68-69). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zdjęcie dotyczące przekroczenia dozwolonej prędkości o 26 km/h w dniu 27 kwietnia 2014 roku o godzinie 13:04 na ul. (...) w W. zrobione zostało urządzeniem do pomiaru prędkości MultaRadar CD, co do którego wydane zostało aktualne świadectwo legalizacji pierwotnej. Materiały te nie budziły żadnych wątpliwości Sądu, w związku z czym nie ma żadnych podstaw, aby kwestionować działanie przedmiotowego urządzenia. Plan organizacji ruchu Zarządu Dróg (...) w W. potwierdził natomiast, iż w dniu 27 kwietnia 2014 roku na ul. (...) obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h, określone znakiem drogowym B-33. Ponadto na podstawie planu organizacji ruchu Sąd ustalił, że w chwili zrobienia zdjęcia przez fotoradar samochód obwinionego znajdował się w strefie obowiązywania znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach niniejszej sprawy obwiniony K. K. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 (§ 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.) i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności, co zostało potwierdzone opinią biegłego psychiatry. W świetle zebranego materiału dowodowego jego вина nie budzi więc żadnych wątpliwości.

Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, Sąd nie miał wątpliwości, że obwiniony K. K. popełnił zarzucany mu czyn i skazując go za ten czyn wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych. Wymierzając karę Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 złotych, w ocenie Sądu, w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy oraz jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Przekroczenie prędkości przez obwinionego, choć nie było rażąco wysokie, mogło doprowadzić do powstania realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Liczba uczestników ruchu drogowego, zarówno poruszających się pojazdami mechanicznymi, jak również pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone, aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc bardzo istotne, szczególnie w wielkich aglomeracjach miejskich, takich jak W.. Obwiniony jako osoba posiadająca prawo jazdy i uczestnicząca w ruchu drogowym powinien przestrzegać jego przepisów i stosować się do znaków drogowych. Ponadto obwiniony jako osoba, która uzyskała prawo jazdy doskonale powinien zdawać sobie sprawę z tego, że ograniczenie prędkości określone znakiem drogowym obowiązuje od miejsca ustawienia znaku, a nie przed znakiem. Żadne okoliczności nie zwalniały zatem obwinionego od zachowania zgodnego z prawem w dniu zdarzenia podczas kierowania samochodem. W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny spełni wobec niego swoje cele i sprawi, że obwiniony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, stosował się do zasad ruchu drogowego oraz znaków drogowych. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 zł będzie również, w ocenie Sądu, dostatecznie dolegliwa dla obwinionego i uświadomi mu fakt popełnienia wykroczenia oraz sprawi, że obwiniony nie popełni więcej żadnego wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Wymierzona obwinionemu kara będzie miała również pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na względzie takie okoliczności jak - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego (niepełnosprawność obwinionego oraz ograniczone możliwości zarobkowania).

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych z uwagi na jego sytuację zdrowotną i majątkową. W ocenie Sądu obwiniony nie byłby w stanie uiścić kosztów postępowania bez znacznego uszczerbku dla własnego utrzymania.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 kpk Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata L. D. kwotę 180 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu sądowym. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie § 2, § 14 ust. 2 pkt 2 oraz § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).